

Ingujiban nem ajánlatos megközelíteni a krátert. Csalatkozik, aki ott nagy hősségre számít. Alaposan meg is fázhat, amikor a növény övezetből a salakosba ér. Kopárság és hideg levegő hirtelen együtt jut érvényre. Csak éppen

70 Karátson Endre

KÉNKÖVES

a magaslatok üdesége helyett enyhe záptojásbúzáramlik a tüdőbe. Nem is vonzza ugyan a kirándulókat, de el sem kergeti őket, ellentétben a madarakkal. Ezek ösztönösen

elcsúrnak, mihelyt közel tévednek a szóban forgó övezethez, talán azért, mert csőrüket nem tudják úgy befogni, ahogyan az emberek teszik az orrukkal. A madár csak távolmaradással tudja kímélni tüdejét, ennek a korlátozott önvédelmi képességének köszönhető, hogy a távollevő madár kevesebbet oktalankodik, mint a jelenlevő ember.

Aki nyilvánvalóan számító, különben nem erősített volna kirakatának oldalára egy ferde fogódzkodót. Hogy a szíves vendéget esetleges többletsúlya ne rántsa lefelé, vagyis elfelé a szemléletre kiállított portékától. Mert a bolt előtt a lejtő olyan meredek, hogy minden más erőt felülmúl a nehézkedése. És ha egyszer a nézelődő elindulni kényszerül, aligha rugaszkodik vissza felfelé egy csupán futólag megpillantott holmi kedvéért. Nem is változhat át a közönséges bábéskodó kívánatos vevőjelöltté máskor, mint amikor a fogantyút elengedve az alátántorgás veszélye elől egye fene bemenekül az üzletbe. Ahol persze tudják, hogy igazából csak a kisebb rosszat választotta, és ahhoz, hogy a maga életét mentő személy átadja magát a benti elvárásnak, lélektani megdolgozás szükséges. Erre a munkára szemfüles elárúsítók és elárusítónők állnak ugrásra készen a tulaj irányításával. Ő hol velük együtt az elárusító helyiségben a pénztárnál tevékenykedik, hol a hátsó irodában, honnan utasításokat hallat, és nem egyszer a fal titkos nyílásán át leskelődik az alkalmazottakra.

Az ő, a tulaj ötlete volt ezen a kényelmetlen, ferde helyen nyitni turista üzletet a tűzhányó látogatói számára. A felfelé igyekvőknek kínálni szögesbotot, vastag, kötött zoknit, magas védőhatású naptejet, hegymászó kötelet, erős zacskót az emlékként megőrzendő látatörmelék szállítására, labdacsozt az esetleges magas vagy alacsony vérnyomástünetek ellensúlyozására, viaszosvásznon zacskót émelygés esetére, vécepapírt annak, akit az ijesztő látvány meghajtana, szóval ilyesmit, meg üveges forrásvizet kínálni. A lefelé botladozóknak pedig kínálni orrba való erős bűzkezelő cseppeket, szédelgést gátló repülőst, kedvderítő nappolyi szeletet, kenőcsféléket kimarjult, illetve kicserepesedett bőrre, gumírozott kötést bokaficamra, napszúrás ellen utólag védő sapkaféleségeket, szeszes italt hatásosabb kedvderítésre, könyvet

a tűzhányó történetéről, kimutatást a tudományos felmérések előre haladásáról, kemény celofántartóban muzsikáló látatöredéket kicsiny gyermekeknek, szóval ilyesmit, meg persze forrásvizet és hasznos térképet a környék egyéb látnivalóiról. Életreszóó emlékként kínálni tetoválást szabadon választott testrésze egyéneknek, pároknak, tíz főig kollektíváknak is, 71 továbbá a gyérülő bokrok szintjén legelésző kecskék bőréből varrt szőrös szoknyát, zekét, európaiaknak ágyékkendőt. Afrikaiaknak és ázsiaiaknak kecskebőr kalapot, és valamennyi civilizált nációnak kecskebőr lelépőt a toalettköpadlójára, hogy az ülökén lehessen meztláb hosszasan tartózkodni felfázás veszélye nélkül.

Biztosra ment a tulaj, biztosra óhajt menni a rendőrség is. Óvatosságból eleve megszámolatja a vakmerőket és a meggondolatlanokat, akik az egymás hegyén-hátán sorakozó hivatalos figyelmeztetésekre nem hederítve a tűzhányó látogatására merészkednek. Fel kell iratkozniuk a vonaton érkezőknek, az autósoknak a gyalogösvény alján nyitott parkolóban, aztán a jegyárusító bódéknál, valamint a sziklák árnyékában kuporgó ellenőröknél, és a turistabolt mellett működő mentőszolgálat vöröskeresztesénél. Jóllehet a boltba belépésre a hatóság senkit sem kötelezhet, a maguktól oda belépőkre tüstént rászáll egy elárusító, hogy diktálják be a nevüket saját biztonságuk érdekében a kassa melletti látogató könyvbe. Még sohasem mellőzte senki a boltba belépést tekintve, hogy rikító feliratok húsz százalékos árengedményt kínálnak az „odafönt” nélkülözhetetlen kellékek beszerzéséhez. Aki tehát bekerül ebbe az eszelősen éber számtartásba, az csak illetékesen juthat el a kráterig és nem veszhet el visszafelé sem. Csakhogy a rendőreg kénytelen elismerni, hogy ezúttal két ötszörösen-hatszorosán is lajstromozott személy nem tért vissza. Nem jelentkeztek, és a szócsővel megállás nélkül visszhangzott szólítás ellenére, fülük botját sem mozdítják. Hogy aztán kifélék, mifélék a távollevők, ez ügyben megoszlanak a vélemények, valószínűleg egy nőről meg egy férfiről van szó, s annyi biztos, hogy nem zuhantak a kráterbe. Az oda sürgősen kiküldött helikopterek nem láttak ott lent semmi ember formáját pörkölődni, és a keresettek három ellenőr előtt is elmentek már lefele az úton. Nyomuk igazából a turistabolt magasságában veszik el. Mivel pedig a rendőrség a bizonyosságot keresi, rajtaütésszerűen behatol az elárusítók közé.

Ezeknek persze eszükbe sem jut, hogy az egyenruhások vásárolni akarnak, a faggatódzásukon mégis meglepődnek. Arról a két személyről nem tudnak, legalább is semmi pontosat, rajtuk ne keressék őket. Igen, felfele megfordultak párok és lefelé is, honnan tudnák, hogy a hiányzók férj és feleség, vagy éppen egy felhergelt, házasságtörő pár, akik bazalton is örömet dugnak, csak távol legyenek törvényes párjuktól: férjétől a nő férfinak

öltözve, nejétől a férfi nőnek öltözve – nem ódzkodva álruhától sem. Pimaszul hangzik a válasz, a hatóság hirtelen nem találja a replikát. Gyilkosan méregetik a három hetyke fiatalt, két fiút, meg egy kihívóan öltöző lányt, aztán felcattan a brigadéros, ki rátalál a szolgálati szabályzat szellemét kielégítő megoldásra:

– Nekünk ne mondják, hogy kin keressük a szóban forgó két személyt. Ha olyan jól tudják, milyen álruhát viselnek, akkor maguk ismerik őket. Ez most már kihallgatás. Felelősségük teljes tudatában nyilatkoznak.

Eltűnik a vigyor az alkalmazottak képéről, és feltűnik a két beosztott biztos úrén. Szóval akkor tudjuk, ki húzza itt a rövidebbet, ezt gondolják, fegyelmezett hallgatással. Az egyik fiú, akit Lesőnek hívnak, szintén hallgatva megpróbál beleakaszkodni a tulaj tekintetébe, hátha kiolvashat belőle valamilyen utasítást. A kémlelőnyílás abban a pillanatban lezárul.

– Rókalelkű bátya – látszik a Leső fizimiskáján, hogy ezt gondolja, a brigadéros pedig máris leolvassa róla.

– Hallja maga, az én szememben keressen segítséget, ha jót akar. Ki van itt még rajtunk kívül?

Leső némán és mindazonáltal megkönnyebbülten észleli egy idősebb pár belépését. Mindketten férfinek öltöznek, tiroli bőrnadrágban. Leső jelentősen rájuk szögezi tekintetét. Több se kell a brigadérosnak, rátámad arra a férfira, akinek a bőszárú bőrholmi megkönnyíti azonosítását.

– Maguk hol jártak?

– Micsoda kérdés! Talán itt nem szabad?

– Hiányozni nem szabad – rivall rájuk a brigadéros ügyesen elkerülve az ellenkérdésbe rejtett csapdát.

– Mi nem hiányzunk egymásnak. Önnek hiányoznánk? Hiszen itt vagyunk, tessék.

S a másik eladó, akit Kenőnek hívnak, tanúsítja, hogy ők fel vannak iratkozva, ők azonosak és nem ők hiányoznak.

– Hogy néznek ki a hiányzó személyek? – próbálja szaván fogni a brigadéros, de most a lány, akit Menyétnek hívnak, ellentmondást nem tűrően lefújja.

– Tudja maga jól, Primo, hogy mi mindenkit látunk, s ezért senkit sem látunk.

Ez a Menyét nem fél a rendőrtől, biztos tud róla valami terhelőt is. Ezek után a brigadéros olyan óvatosan kérdez, mintha tojásokkal bána.

– Azt csak tudják, ki jelentette a hiányukat.

A három fiatal egyből vágja rá, hogy Kóró bácsi a harmadik kanyar második sziklájának az árnyékából.

– Hívják akkor ide azt a Kóró embert.

Elképesztően egyszerű ember a Kóró. Annyit lehet belőle kiszedni, hogy nyájasan kíváncsiskodó személyekről van szó – hogy kicsik-e, nagyok-e, milyen korúak, milyen az öltöztékük, azt nem, csak annyit, hogy valamelyiküknek, a nőnek-e? a férfinak-e? véraláfutásos a szeme, s idegen kiejtésűek. Várta őket vissza, hogy kérdezze, milyen nyelvűek, és 73 abból jött rá, hogy hiányoznak, hogy nem jöttek.

– A kérdést nem tudta feltenni?

– Nem.

– És ők miről kérdezték magát?

– Hogy nem félek-e tűzhányótól?

– És maga mit válaszolt?

– Hogy azt én, kérem, nem mondhatom meg. Szolgálatban vagyok.

– Ők beérték ennyivel?

– Be. Tetszik tudni, nem volt náluk kiscímletű.

– Ha lett volna, maga hagyja magát korrumpálni?

Kóró tátott szájjal mosolyog. Véres ínye három sárga fogat tartalmaz.

– És ha nincs szolgálatban, mit válaszol nekik?

– Azt hogy, de: félek, be vagyok, kérem, szarva. Volt mitől azon az éjszaka, mikor fáklyával küldtek fel a hiányzó turisták keresése végett. Halálos némaság közepén lóbáltam a lángot, gurultak szét a törmelékek, ahogy kaptattam, lihegésemet hallottam, és hívásaim tompa visszhangját. Elbújhattak, gondoltam, akkor pedig napkelte előtt fölösleges vadászni rájuk. Becsületből másztam csak fel a kráterig, annak a körletéből az én fáklyám egy parányi cikknél többet alig lett volna képes bevilágítani. Indultam volna vissza, ha két vaskéz hátulról nem ragad meg.

– Hogy mered, te rühös állat, hogy mered? – sziszegett egy hang, melyet mintha már hallottam volna. Derekamat a szorítás miatt mozditani nem tudtam, csak nyakamat tekertem addig, míg egy véraláfutásos szem jelent meg fölöttem.

– Lefelé nézzél, te ripők, az én szememmel nézzél – mondta réműletes idegen hangszúllyal, és, kérem, a kráter odalent üzemel, vörhenyesen izzó masszáján kékes sárga lángok száguldoznak, és mutatnak dögletes szörnyeket egy teljesen vörös, hordószerű és meztelen földémon vezérletével. Korbácsokat emelnek és lesújtanak, éles körmöket meresztenek, és belevájnak azt hiszem, tudom, kire, tudom, kibe, és elordítom magamat:

– Miért? A rémes, redves, pokoli életbe is, miért? És hol a nő, hol?

Aki a véraláfutással jár, aki most elveszi tőlem a fáklyát és bevilágít vele a kiáltó szájamba. Ő most állást foglal és idegen kiejtéssel utasít, lent pedig a könyörtelen különítmény végrehajtja. Négy üggyel-bajjal megőrzött

sárga fogam közül a leghegyesebbet kitépik. A vulkán pedig erre kitör és dühös tüzet hány. A robajtól, a kintól, a hőségtől s a méltatlankodástól elvesztem az eszméletemet.

74 Megszokott sziklám tövében térek magamhoz, fáklyám csonkig égvé mellettem, és, megszámlolom, három fogam marad csupán. Nem álmodtam. Bizonyítja a kár, amit bennem tettek. De nem magyarázza. Az indoklás jobban hiányzik, mint a fogam. Hát ezért, értik? Ezért vonakodtam baksis nélkül tájékoztatni őket a tűzhányóval kapcsolatos érzésemről. Tudom, akármit mondok, én járok rosszul, akkor legalább üsse markomat valami fájdalomdítj.

A brigadéros gondolhatná, hogy nagyot lendített a nyomozáson, de láthatóan nem ezt gondolja. Torkát köszörüli, szemöldökét összevonja:

– Maga jól megkapta, lehet, hogy meg is érdemelte. Ezt azonban maga mondja. Nekem viszont a másik fél tanúsága kell. Ha még élnek.

Máris adja embereinek a parancsot, fésüljék át a kráter körletét. Onnantól fölfele, ahol a kecskék legelnek. A két carabinieri szolgálatkészén elvonul. Leső és Kenő Kóró bácsival évődik arról, hogy a kihúzott fog biztos gyökeréig megszuvasodott, és hogy az a könnyörtelen pár egyszerűen vándor fogorvos volt, akik megszokták, hogy a bunkó falusiak lehazudják a csillagot az égről, csak ne kelljen nekik beülni a fúró alá – így aztán nekiestek merő szakmai beidegződéssel. Ha valóban démonok lettek volna, kirángatják mind a négy fogát, és a pucájába is beleharapnak rossz emlékezés végett.

A brigadéros kettesben marad Menyéttel, aki továbbra is Primónak hívja. Primo simogatja Menyétnek a kihívó ruhából kilógó gömbölyűségeit, nem erotikusan, csak éreynesén, ahogy édesapáknak illik. Menyét nehezményezi a frigid érintkezést, de könnyed, gépiráshoz szokott ujjai nem bírnak az ormótlan, hatósági sliccgommbal, mely mögött az édesapai fütykös lapul kétértelműen. Döntetlenre áll a mérkőzés, mikor betrappol a két szolgálatos azzal, hogy a brigadéros úr haladék nélkül induljon velük vissza, az ügyet most már egy sarzsi vegye kézbe.

Fájdalom, a látvány nem a nemi gerjedelem fokozására való. A környékről valamennyi gazdátlan kecske, bakok, gödölyék, gidák egy túskebikor köré gyűlnek, és rettenettől megigézve bámulják a bozót mélyén kirajzolódó kést a pengén már megbarnult vérfoltokkal. Nem mekegnek az állatok, csak tipródnak egymáshoz szorulva, emelgetik szakállukat, és fejük is egy irányba bök, mint a néma tanuké, akik mutatják, merre kell a nyomozást folytatni. Nem tudhatja a brigadéros sem, hogy láttak-e valamit, vagy csak a nyájszellem diktálja a fejük tartását. Mindenesetre ő is mutatja állat fölfelé emelve, hogy emberei arra folytassák a kutatást. Olyan képet vág, mint aki tudja, nem sokkal távolabb holttestre is bukkanhatnak, kettőre is akár, s ő bármennyire edzett, körültekintőbbnek tartja, ha nem ő szembesül elsőnek az ilyesmivel.

Bokorról bokorra halad a lehetséges rejtekek átfésülése, mindegyiket megöntözi a két legény a verejtékével, egyelőre fölöslegesen. Az egyik tövibe oda öntözött és csinált valaki, papírt nem használt, s a brigadéros szerint bárki lehetett, csak akkor lenne érdemes laborvizsgálatnak alávetni, ha a keresett pár valamelyike által létrehozott másik széklettel a rend- 75
őrség rendelkezne összehasonlítás céljából.

– Az is lehet, hogy a Kóró valóságosan idegazolt, nem csupán szóközi hatással akarta ijedségét ecsetelni.

Az egyik carabinieri, akit Luidzsinak hívnak, felröhhen. A másik, kinek neve Ivor, elfintorítja képét, de aztán ő is röhhent szervilisen. Akkor komolyodnak el, mikor az ösvényen előbukkan egy vászoncafát. Lehet, hogy női, lehet, hogy férfiruháról, azonosítása bizonytalan, mindazonáltal nyilvánvalóan új keletű. Nem vérfoltos. A következő sem, amelyet tíz lépéssel feljebb találnak, s a többi sem, melyek a kráter kihűlt széléhez vezetnek. Átvizsgálják a krátert göröngyről göröngyre, felforgatják a súlyosabb bazaltlapokat is. Végig semmi, viszont a kráter ellenkező oldalán ismét egy cafát. Hasonló, de nem egészen azonos anyagból, mint a felfelé vezetőök.

– Valaki az orrunknál fogva vezet, brigadéros úr – így Ivor.

– Akkor őt is elő kell állítani, de előbb meg kell találnunk a hiányzó két személyt – így a brigadéros.

Követik hát a cafatokat lefelé. Tétova botorkálással a turistabolt irányába ereszkednek. Kiruccanásuk egyre kimerítőbb. A fehéren izzó napfényben káprázatok kerítik őket hatalmukba. Megcsonkított holttesteket vélnek felfedezni kidőlt fatörzsekben, kanyarokban kíméletlen jelenetek játszódnak. Ivor szerint a férfit, aki német, és Wilhelmnek hívják, hátba szúrja a szeretője. Luidzsinék úgy rémlik, hogy Wilhelm végzi ki fiatal nőjét, akit Barbarának hívnak, sebes nyakelnyszálással. Wilhelm olyan bénító fogást gyakorol, hogy az egyébként sportos Barbara csak rángani tud, szabadulni nem. A brigadéros eleinte nem lát semmit, de ahogy hallja őket saját maga jelenik meg saját magának, amint teljes lendülettel seggbe rúgja képzelődő legénységét. Szerencsére ezek nem vesznek ebből észre semmit – kiki a maga rögeszméjére szögezi tekintetét, így aztán fényes nappal olyan tétova léptekkel imbolyognak a turistabolt bejáratához, mint a holdkórosok.

Van hát miből ébredniük. Két életerősségében megtépázott germán személy, eredeti formájában úgynevezett jó nő és szépfíú, félig leégett hajjal, legalább másodfokú égési sebekkel, kormosan, toprongyosra szaggatottan, és mégis nekivadulva, anyanyelvüket a tűzhányó környékén elterjedt tájnyelvvvel keverve és a hiányzó szavakat szemük kék és szürke meregetésével pótolva Kórót keresi, azonnali letartóztatását követeli. Ebből a rendőrség

számára kiderül, hogy Kóró, ki az imént két személy távollétét jelezte, most maga is hiányzik. Viszont a brigadéros tisztán látja, hogy a férfi kék szemét véraláfutás keretezi, és hogy a kráterhez felfelé talált vászoncafatok az ő, előző napon még feltehetőleg elegáns vászonöltönyének szakadása-
76 ihoz illenek, a krátertől lefelé elszórtak pedig a nő lávaszínű kosztü-
mének hasadásait egészítik. Nem is kell előállítani őket, itt vannak, de miért kellene ezért Kórót előállítani?

Ahogy a hivatala megköveteli, újabb kihallgatást rendel el, noha leg-
szívesebben letelepedne embereivel sörözni egy napernyő alatt. Küzd a pil-
ledés ellen, küzd a zavarosan keveredő nyelven előadott eseményekkel – úgy
is néz ki a jegyzőkönyv, amelyhez végül Luidzsi és Ivor emlékezetét is kény-
telen mozgósítani. Az olvasható ebben, hogy Frida és Kurt a sváb vegyipar
alkalmazásában áll, de nem ugyanannál a cégnél. Nem mellékes tényező ez
és elég sok baj okozója. Ezt a két becsvágyó fiatalot küldetésük hozta össze,
azelőtt nem is hallottak egymásról. Miközben a repülőn tisztázták: egyazon
cél vezérli őket, egymás iránt ébredő vonzalmuk annyira leköti őket, hogy
nem gondolnak a rájuk leselkedő csapdával. A közös cél fonákja ugyanis az,
hogy a másíknak semmi köze nem lehet hozzá. Mindketten kén ügyben utaz-
nak azzal a feladattal, hogy a kéndioxidból kivonják a bűzt. Mindketten a tűz-
hányón akarják próbára tenni kísérletező szakértelmüket, mert, nemde, a
bűdösség itt korlátlan, s aki ennyit szétoszlat, ekkora állományt, az hosszú
ideig rekorder lesz a szagtalanításban. Kurt a szakma bűzölő Györgyének kép-
zeli magát, Frida bűzverő Johanna babérjára áhít. Kurt a kénnel dolgozó haj-
hullást gátló szeszek vonzerejét akarja maximálisra fejleszteni, Frida a
vérbőségnek kedvező kénhatást akarja szalonképessé tenni a libidóserkentő
labdacok híveinél. Egyik is másik is a maga cégét akarja szabadalomhoz jut-
tatni. A lehető legkisebb feltűnéssel.

Ezért fordulnak Kóróhoz, aki diszkrét turistakísérő hírben áll és a kör-
nyéken leleményesnek ismerik minden szolgáltatásban. Ők vulkánkutatónak
adják ki magukat, ő félredugó párnak nézi őket. Róla azt tartják, hogy nagy
csibész, rögeszmés kukkoló, számítását a lesipuskások örömeiben találja meg.
Elfoglaltsága miatt a kettős jelenségekben csak az egyikkel számol. Mikor
Frida és Kurt karöltve arra kéri, juttassa el őket oda, ahol a vulkán a legbű-
dösebb, nyomban a barlangja mögötti tárnát ajánlja fel, úgy vélvén, ők olyan
helyet keresnek paráználkodásra, melyet mindenki messze elkerül. Levezeti
hát őket a tárna mélyére, ahol olyan bőrdíványos kéjbarlangot tart fenn,
melynek eseményeit egy titkos fülke tükörrendszerével biztonságban lesheti.
Működik is a berendezés kielégítően, amíg a közösülők felhergetten egymásra
fókuszálnak. Ám e két sváb, miközben az ipart űzi, egy percre sem feledi ipa-
ráguk velük szemben támasztott elvárásait. Hiába a tellurikus lökések,
ők éberek, mint a ragadozók az éjszaka mélyén. Hogyisne hallanák meg a

csörrenést, melyet egy ügyetlen mozdulattól egymásnak koccanó két tükörlap okoz a szomszédban. Kóró hiába zárja le tüstént a kémlelő nyílást, ők tudják, hogy figyelik őket, és párjukban kölcsönösen felbérelt árulót gyanítva, egymás ellen pusztító haragra gyúlnak. Amilyen hevesen dugtak, olyan hevesen gypálják egymást. Beleszippantva a levegőbe tudatosítják, hogy a tanya egyáltalán nem olyan bűdös, amilyennek bérelték, s ezért egymást hitszegőnek nevezve, egymás fulladásos halálát kívánják. Frida kötéllel fojtogatja Kurtot, Kurt lapát tenyere Frida nyakán. Aztán jönnek a ruhaszaggatások, a vászonhasogatások a szabadalom védelmében, aztán a döntetlen felborítását célzó öngyújtó Frida kezében, mitől Kurt nem átvitt értelemben lángra gyúl, mire Kurt Fridára veti magát: – Éjj el te is, ribanc, – kiáltással. Ez az a pillanat, mikor a tűzhányó kitörésétől megrettenve, Kóró a leshelyéről kereked old, és hogy megelőzze bérlői bosszúját, kidolgozza kínpadra vonásának elbeszélését.

– Igenám, – mordul fel a brigadéros, – csak hogy mi láttuk, hogy Kórónak egy fogát csúfosan kitépték.

– Ugyan, parancsnok úr, – így Luidzsi – ha már csak három foga marad valakinek, mi sem könnyű annak azt állítania, hogy az imént még négy volt a szájában.

A brigadérost bosszantja a közbeszólás, de kénytelen elismerni, hogy legénye nem mond hülyeséget. Ám a kis melléfogásnál nagyobb felsülést is gyanít, ami növekvő rossz érzéssel tölti el. Elvégre is Ő a carabinieri élén daliásan megjelent s egész nap egy gyilkossági ügyet igyekezett méltósággal megoldani kimerítő hegymászással, a dirib-darabos talaj bokacsavarintó tiprása közepett. S az egészből mi lett? Egy bűdös kirándulás. Elvégre gyilkos után hiába nyomozott, hiszen nem halt meg senki. Persze, kihágásról hallott, nem is egyről, de ezek jegyzőkönyvezését a két beosztott is elvégezhetette volna, ilyen csip-csup ügyekhez, amit intézzenek el az idegbajos undokok egymás között, ilyenekhez tehát Őrá nem volt szükség.

Azonban nem ér rá énhasadásába istenigazából beleélni magát, mert Ivor kérdésétől elakad lélegzete.

– Kóró hova lett?

Megint kiszalad lába alól a vulkanikus talaj. Hiába visel vezérmundért brigadérosi paszománttal, ha nem övé a kezdeményezés. A jegyzőkönyv kivonatolásában sem az övé az utolsó szó. És nemsokára jön Menyét is, és igényli a tartásdíjat ama gyerek számára, melyet apja nem is akart neki csinálni. Szédületes válságba sodródik a brigadéros. Hivatása, életfelfogása, önbecsülése mind ellene fordul, és hirtelen nem tud mást elképzelni, mint a tüskeborkorban bűnjelként lefoglalt rozsdás kést saját mellébe döfni. Körötte Leső, Kenő, Luidzsi, Ivor, és mintha tiszteletlen mosollyal várnák, hogy megtegye.

- Nem igazi kés az – szólok rá hirtelen, nagy szánakozással.
- Ha nem igazi, akkor milyen? – hökken meg ő.
- Jelképes. Amilyen a túskebokorban szokott lenni.
- Ön kicsoda?

78 – Az elbeszélő. Én találok ki a történetet.

– Ha nem esik meg rajtam a szíve, akkor ön képes lett volna saját kezemmel véget vetni életemnek. Önt emberölés szándékos kísérlete miatt előállítom – rivallja és int Luidzsinak és Ivornak, hogy verjen bilincsbe.

Igenám, de mindent megakadályoz a bolt mélyéről támadó recsegéspopogás oly erővel, amilyennel a tűzhányó dörömből kitörés előtt. Óriások eshetnek így egymásnak, ez lehetne a hatás fordítása, s ahogy rohan be a két elárúsító fickó, Leső és Kenő, a tulaj irodája felé, annak kémlelő nyílásából egy duvadt szem hirtelen eltűnik. Mintha valaki a szemhez tartozó fejet erővel elrántaná. Ugyanaz a kéz ugyan olyan durván feltépi az ajtót. Ennek nyílásában Kóró jelenik meg, aki ide vette be magát üldözői elől, és most a tulaj kezéből csavarja ki a rozsdás kést.

– Te, gané, te, görény, – hörgi a tulaj képébe – ha te nem vagy, nem tesznek csúffá, neked köszönhetem ezt az egész bűzös, poklos történetet, és a végén le is akarsz szűrni. Feljelentlek emberölés szándékos kísérlete miatt.

A tulaj reám néz, nem órá az orrát befogva. Ha tekintet ölni tudna, az övé átdöfne engem, ahogy az enyém őt.

Közben immár higgadttabban a két sváb a ferde fogódkodóba kapaszkodva azon tanakodik, hogy halott híján hogyan mondják meg, kinek van igaza.